

כדי לזכור ולהחיות את יציאת מצרים פעם בשנה. כתוצאה מכך, כל יהודי בעולם בקי בפרשה הזאת בתולדות עמנו. הוא הדין לגבי חורבן בית המקדש. למדנו במסכת בבא בתרא דף ס' ע"ב:

כך אמרו חכמים: סד אדם את ביתו בסיד ומשייר בו דבר מועט... עושה אדם כל צרכי סעודה ומשייר דבר מועט... עושה אשה כל תכשיטיה ומשיירת דבר מועט... שנאמר "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכירכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי" (תהלים קל"ז: ה'-ו')... מאי "על ראש שמחתי"? אמר רב יצחק: זה אפר מקלה שבראש חתנים...

וכן נפסק להלכה ברמב"ם ובשולחן ערוך, וכן נהגו למעשה בהרבה מקהילות הגולה.

כמו כן, החל מהמאה הארבע-עשרה אנו שוכרים כוס מתחת לחופה כדי להעלות את חורבן ירושלים על ראש שמחתנו (כל בו, הלכות תענית, כ"ה ע"ד, ומנהגים דבי מהר"ם מרוטנברג, עמ' 82).

כלומר, זכרנו את הנצחון של יציאת מצרים באמצעות המעשה הדתי; ואת הכשלון של חורבן בית המקדש באמצעות המעשה הדתי.

אכן, אסונות שפקדו את עמנו, נזכרו בשלוש דרכים עיקריות:

ראשית כל, קבענו תעניות ציבור. מלבד תשעה באב ושאר הצומות הקשורים לחורבן בית המקדש המתוארים בספר